

Arrest

**nr. 60 138 van 21 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat J. TIELEMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 18 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 26 januari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Janjevo (gemeente Lipjan), Kosovo. U bent in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. In 2006 kende uw zoon T.(...) problemen op school toen hij door Albanese medeleerlingen geslagen werd. Ook u kende in het verleden problemen in Kosovo. Zo drongen op een dag twee of drie Albanezen uw woning binnen en randden u aan. U herinnert zich echter niet meer wanneer dit incident zich heeft voorgedaan. U deed toen wel aangifte van deze gebeurtenis bij KFOR in Janjevo. De persoon die uw klacht noteerde nam u evenwel niet ernstig. Vijf of zes dagen voor uw vertrek uit Kosovo kwamen vier onbekende gewapende Albanezen bij u thuis binnen. Ze bedreigden uw echtgenoot, A.(...) B.(...) (O.V.6.672.002). U ging van deze feiten aangifte doen bij de politie in Janjevo. Deze ondernam evenwel niets. Vier of vijf dagen later kwamen diezelfde vier Albanezen terug naar jullie woning en sloegen uw echtgenoot opnieuw. Jullie kregen 24 uur de tijd om het land te verlaten. Toen besloot uw echtgenoot Kosovo te ontvluchten. Samen met uw echtgenoot en kinderen gingen jullie eerst naar Montenegro, waar jullie de boot naar Italië namen. Vervolgens bracht de smokkelaar jullie naar België. Nog dezelfde dag van uw aankomst in België, diende u hier op 18 augustus 2010 een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u uw Kosovaarse geboorteakte neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot, A.(...) B.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst stemmen uw verklaringen aangaande de algemene situatie van Roma in Lipjan geenszins overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de gemeente Lipjan, waartoe ook Janjevo behoort, in het bijzonder wel degelijk verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschappen betrokken waren. Ook in de gemeente Lipjan is de algemene veiligheidssituatie van de RAE bevredigend. **De laatste jaren vonden er geen gevallen van fysiek geweld plaats tussen etnische groepen in deze gemeente.** De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, waaronder ook in de gemeente Lipjan, kunnen de RAE zich tevens vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Bovendien blijken de Roma en Ashkali in de gemeente Lipjan goed geïntegreerd te zijn in de maatschappij en zijn beide gemeenschappen aanwezig in het publieke leven (onderwijs, politie, administratie enz.). In het licht van deze informatie kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van Roma in Lipjan, alsook aan uw verklaringen over de gewelddadige gebeurtenissen gericht tegen u en vele andere Roma in Janjevo op 15 augustus 2010 (CGVS, p. 4, 7 ev.).

Voorts kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over justitie, met

uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Wat de situatie in de regio Lipjan betreft, blijkt tevens uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het vertrouwen van de RAE in de politie in deze regio goed is. Roma en Ashkali kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Het loutere feit dat er in Kosovo soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent daarenboven niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en- middelen niet beschikbaar zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectief interetnische veiligheidsincidenten. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de internationale autoriteiten na de beëindiging van de oorlog op 10 juni 1999 steeds uitgebreid aandacht hebben besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld in Kosovo. Het creëren van de voorwaarden voor een vreedzaam en normaal leven voor alle inwoners van Kosovo; het garanderen van de veiligheid en bewegingsvrijheid van alle inwoners van Kosovo, ongeacht hun etnische origine; en het voorkomen van geweld gericht tegen leden van minderheidsgroepen, maken respectievelijk deel uit van de kerntaken van UNMIK, KFOR en EULEX Police Component.

Gelet op de hierboven geciteerde informatie en bevindingen blijkt vooreerst dat de Roma zich zowel nu als in het verleden tot de lokale en/of internationale politie in kunnen/konden wenden voor bescherming. Uw algemene bewering dat u als Rom voor de gebeurtenissen op 15 augustus 2010, alsook voor gebeurtenissen in 2006 zich niet tot de politie in Kosovo kon wenden voor bescherming omdat deze volgens u toch niets onderneemt, is bijgevolg niet gestoeld op enig objectief gegeven. Daarnaast blijkt uit deze informatie en bevindingen dat dergelijke door u aangehaalde interetnische geweldincidenten (zoals dat op 15 augustus 2010) op heel wat aandacht hadden kunnen rekenen van de lokale en internationale autoriteiten in Kosovo. Ook de pers en mensenrechtenorganisaties actief op het terrein - zoals de 'Council for Defence of Human rights and Freedoms' (KMDLNj) - zouden dergelijke ernstige feiten bijgevolg hebben opgemerkt en hierover hebben bericht of gerapporteerd. Dat dit niet gebeurd is, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk maakt dat de Roma uit Lipjan steeds met eventuele problemen terecht kunnen bij diverse vertegenwoordigers van hun gemeenschap. Zo zijn de Roma in Lipjan vertegenwoordigd via 'het bureau van de gemeenschappen' en het 'comité van de gemeenschappen', twee organen die een belangrijke rol spelen bij de bescherming van de rechten van de minderheden binnen een gemeenschap. Ismail Gradina, nota bene de lokale gemeenschapsleider van de Roma in Janjevo, zetelt voor de Roma-gemeenschap in het 'comité van de gemeenschappen', de Ashkali Fatmir Goliqi vertegenwoordigt de Roma-gemeenschap bij het 'bureau van de gemeenschappen'. Gevraagd naar de naam van de Roma gemeenschapsleider in Janjevo, gaf u evenwel de naam van een andere persoon (CGVS, p. 10). U gaf tegelijkertijd te kennen voor de gebeurtenissen op 15 augustus 2010 zich niet tot een Roma gemeenschapsleider gewend te hebben omdat u ervan uitging dat er voor u toch geen hulp zou zijn (CGVS, p. 10). Deze uitleg is echter geheel hypothetisch en bijgevolg weinig afdoende als verklaring waarom u zich niet eerst tot uw eigen vertegenwoordigers zou kunnen wenden, alvorens een beroep te doen op internationale bescherming. De aanwezigheid van een Roma gemeenschapsleider in Janjevo die tevens zetelt in het 'comité van de gemeenschappen' van de gemeente is bovendien een bijkomende garantie om te mogen stellen dat de door u aangehaalde feiten op 15 augustus 2010 op heel wat aandacht hadden kunnen rekenen.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtaanleiding wordt tevens ernstig op de helling gezet door enkele belangrijke inconsistenties tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote tijdens jullie gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo had u het over één enkel bezoek van vier Albanezen aan uw woning en dit één dag voor uw vertrek uit Kosovo, i.e. op 15 augustus 2010 (CGVS, p. 7). Uw echtgenote beweerde evenwel tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat deze personen twee keer naar jullie woning kwamen: een eerste keer vijf à zes dagen voor jullie vertrek uit Kosovo en een tweede keer vier à vijf dagen later. Bij beide bezoeken was u aanwezig (CGVS echtgenote, p. 7). Voorts verklaarde uw echtgenote dat zij de eerste inval ging melden bij de politie van Janjevo (CGVS echtgenote, p. 7 en 8), terwijl u verklaarde deze feiten niet bij de politie aangegeven te

hebben (CGVS, p. 9). Tevens verklaarde uw echtgenote dat de lokale Roma gemeenschapsleider van Janjevo, Chopi, over het tweede bezoek aan jullie woning door haar werd ingelicht (CGVS echtgenote, p. 9). U stelde evenwel voor het incident op 15 augustus 2010 geen beroep te hebben gedaan op een Roma gemeenschapsleider (CGVS, p. 10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde gebeurtenissen van 15 augustus 2010 die geleid hebben tot uw vertrek uit Kosovo, alsook aan de door u geschetste algemene veiligheidssituatie en beperkte bewegingsvrijheid voor Roma in Lipjan. De rest van uw asielrelaas komt hierdoor tevens volledig op de helling te staan.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd een kopie aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde geboorteaktes doen geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. De identiteit en herkomst van u en uw kinderen worden door mij immers niet betwist."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan evenmin enig geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde geboorteakte doen evenmin afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteit en herkomst wordt door mij immers ook niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster duidt "de Minister van Asiel- en Migratiebeleid" aan als eerste verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). De in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot haar bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige partij die dienstig tot verweer kan worden geroepen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur. In de uitwerking van het middel wordt ook de schending opgeworpen van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een eerste en voornaamste onderdeel over de vluchtelingenstatus laat verzoekster gelden dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is. Immers, zo stelt ze, zijn de systematische vernederingen en gewelddaden die zij als Roma in Kosovo dienden te ondergaan wel degelijk daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Ze wijst er in dit verband op dat haar kinderen op school door Albanese kinderen werden geslagen en dat gewapende Albanese mannen haar woning binnenvielen. Volgens verzoekster is dit geweld zodanig ernstig dat het een schending uitmaakt van de grondrechten van de mens of minstens een samenstel van systematische mensenrechtenschendingen.

Verzoekster merkt vervolgens op dat zij en haar familie dit geweld ondergingen omwille van het feit dat ze Roma zijn. Als Roma staan ze in Kosovo immers bloot aan een systematisch geweld zoals omschreven in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat dit bevestigd wordt door verscheidene geloofwaardige rapporten. Ze stelt dat Human Rights Watch een verontrustende samenvatting van de situatie in Kosovo maakte in haar "World report" van 2009 en vertaalt vervolgens een bepaalde, door haar geciteerde passage uit dit rapport als volgt: *"De onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo in februari faalde niet enkel om duidelijkheid te scheppen over haar internationaal-rechtelijke status, maar het bracht ook geen zichtbare verbeteringen in de mensenrechtensituatie. Door het zwakke strafrechtelijke systeem gaan alle inspanningen teniet om het etnische geweld en andere ernstige delicten te vervolgen. Minderheden woerden geconfronteerd met voortdurend geweld en discriminatie. Slechts weinige vluchtelingen keerden terug naar hun woning, hoewel gedwongen repatriëringen uit West-Europa toenamen"*. Verzoekster merkt verder op dat de US Department of State in haar landenrapport van maart 2008 de onverdraagzaamheid en discriminatie van de Servische en Kosovaarse samenleving ten opzichte van Roma's als één van de belangrijkste bekommernissen aanhaalt, dat het landenrapport ook het interetnisch geweld in Kosovo aanhaalt, dat de veiligheid van Roma's volgens de US Department of State een ernstig probleem blijft en dat er in september 2007 reeds 457 gevallen van interetnische misdaden zouden zijn gemeld. Betreffende het geweld en de discriminatie tegen (haar) kinderen op school oppert verzoekster dat het US Department aanhaalt dat de constante intimidatie en discriminatie van Roma's de kinderen weghoudt van school, wat maakt dat velen al op jonge leeftijd beginnen te werken. Volgens verzoekster wordt dit ernstig probleem ook uitgebreid belicht in het rapport van de Minority Rights Group International over Zuid-Europa. Wat het gebrek aan bescherming door de bevoegde overheden betreft, laat verzoekster gelden dat de lokale Kosovaarse overheid (PISG) noch UNMIK erin blijken te slagen het etnische geweld effectief te bestrijden. In een eigen, vrije vertaling stelt verzoekster dat de US Department of State in dit verband het volgende zegt: *"De reglementering van UNMIK en PISG verbieden discriminatie op basis van ras, gender, etnische origine, handicap of taal: toch is er nog steeds een geweld en discriminatie tegen vrouwen, gehandicapten en etnische minderheden"*. Bovendien, zo merkt verzoekster op, is er een wijdverspreid probleem van corruptie bij de overheid en laat de overheid het ook eenvoudigweg na om bepaalde misdrijven te vervolgen. Verzoekster meent dat UNHCR in haar rapport terecht stelt dat Roma's zich uitgesloten voelen van de Kosovaarse samenleving, wat niet enkel hun bewegingsvrijheid beperkt, maar ook hun toegang tot basisvoorzieningen. Verzoekster verwijst vervolgens naar een passage uit het 'Algemeen ambtsbericht Kosovo' d.d. december 2006 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat zij als volgt vrij vertaalt: *"Roma vormen tezamen met de etnische Serviers de meest kwetsbare groep in Kosovo. Intimidatie en mishandeling van Roma vindt nog steeds plaats.³²⁶ Evenals voor andere minderheden geldt dat Roma vaak geen aangifte doen van mishandeling en intimidatie om de precaire relatie die zij met de meerderheidsgemeenschap hebben opgebouwd niet op het spel te zetten. In dit geval wordt vaak beroep gedaan op de traditionele methoden van bemiddeling en conflictenbeslechting.³²⁷ Ook in gevallen waar wel aangifte wordt gedaan, wordt niet altijd door de politie onderzoek ingesteld. Hierdoor is het vertrouwen van Roma in de politie doorgaans niet groot"*. Verzoekster stelt vervolgens dat dit probleem niet beperkt blijft tot de PISG of de lokale overheid, aangezien ook de UNMIK niet voldoende de orde blijkt te handhaven. Ze verwijst hiervoor naar een bepaalde passage uit het 'World Report 2009' van Human Rights Watch en vertaalt dit vrij als volgt: *"Onduidelijkheid over de status van de interim administratie van de VN in Kosovo (UNMIK) en de opvolgende EU missie, verhinderen hun activiteit"*. Volgens verzoekster voegt de US Department of State hieraan toe dat er een wijdverspreide perceptie bestaat dat zowel PISG als UNMIK corrupte instanties zijn. Verwijzende naar een rapport van de US Department of State stelt ze ook dat de "governance" indicators van de Wereldbank bevestigden dat corruptie een groot probleem was. Verzoekster wenst er bovendien op te wijzen dat Ashkali niet dezelfde etnie uitmaken als Roma en in een volledig andere situatie zijn dan Roma. Ashkali spreken immers geen Roma maar Albanees en worden beter aanvaard dan Roma in de Kosovaarse samenleving, zo merkt ze op. Volgens verzoekster gaat de bestreden beslissing volledig aan dit onderscheid voorbij daar waar ze verwijst naar het "bureau van de gemeenschappen". Het feit dat zij zelf een andere naam opgeeft, wijst er naar haar mening ook op dat ze zich niet vertegenwoordigd voelt door het "comité van de gemeenschappen". Verzoekster concludeert (met betrekking tot de vluchtelingenstatus) dat zij wel degelijk een vrees voor vervolging koestert omwille van haar etnie. Ze herhaalt dat er in Kosovo systematisch geweld wordt gepleegd tegen Roma's en merkt verder op dat er geen adequate bescherming vanwege de bevoegde Kosovaarse en internationale autoriteiten en instanties bestaat.

In een tweete onderdeel over de subsidiaire beschermingsstatus merkt verzoekster dat in het geval de Raad toch van oordeel zou zijn dat zij de vluchtelingenstatus niet kan krijgen, zij minstens in aanmerking moet komen voor de subsidiaire bescherming. Immers, zo stelt ze, lopen Roma het risico blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoekster verwijst verder naar hetgeen zij eerder heeft aangevoerd met betrekking tot de vluchtelingenstatus en is van mening reeds voldoende te hebben aangetoond dat de lokale overheid noch de UNMIK haar hiertegen kan of wil beschermen. Tot slot citeert ze uit een rapport van UNHCR van 2006 en vertaalt dit vrij als volgt: *“Gezien de huidige onzekere veiligheidssituatie in Kosovo en ernstige schendingen van fundamentele mensenrechten van Kosovaarse Serviërs, Roma's en Albanezen in een minderheidssituatie, houdt UNHCR vast aan haar standpunt dat personen uit deze groepen nog steeds het risico lopen vervolgd te worden en dat deze minderheden die in het buitenland asiel hebben aangevraagd dienen te worden beschouwd als vluchteling overeenkomstig artikel 1 A (2) van de Conventie van 1951 en van het Protocol van 1967 aangaande de vluchtelingenstatus. Daar waar een staat het volgens de wet niet mogelijk acht om de vluchtelingenstatus toe te kennen, dient er een complementaire vorm van bescherming gegeven te worden. De terugkeer van individuen van dergelijke groepen mogen enkel toegestaan worden op strikt vrijwillige basis”*.

3.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.3. De bestreden beslissing, waarin wordt geoordeeld dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt dat verzoekster haar asielrelaas grotendeels steunt op dezelfde vluchtmotieven die door haar echtgenoot A. B. werden uiteengezet en geeft vervolgens de weigeringsbeslissing weer die het in diens hoofde heeft genomen. Deze is, zo blijkt, gestoeld op de vaststelling dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde gebeurtenissen van 15 augustus 2010 die geleid hebben tot zijn vertrek uit Kosovo, alsook aan de door hem geschetste algemene veiligheidssituatie en beperkte bewegingsvrijheid voor Roma in Lipjan, waardoor ook de rest van zijn asielrelaas volledig op de helling is komen te staan.

3.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geheel niet ingaat op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot haar individueel, persoonlijk relaas. Alzo gaat zij voorbij aan de vaststelling dat zij en haar inmiddels overleden echtgenoot op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent enkele belangrijke elementen uit hun asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt immers dat waar verzoeksters echtgenoot verklaarde dat zij thuis éénmaal, meer bepaald op 15 augustus 2010 oftewel de dag voor hun vertrek uit Kosovo, bezoek hebben gekregen van een vierkoppige, gewapende bende Albanezen en dat hij hiervoor niet naar de politie is gestapt en geen beroep heeft gedaan op een Romavertegenwoordiger (stuk 5, gehoorverslag verzoeksters echtgenoot CGVS 14/10/2010, p. 8-10), verzoekster daarentegen verklaarde dat die vierkoppige Albanese bende twee keer bij hen thuis zijn geweest, zijnde een eerste keer vijf à zes dagen voor hun vertrek uit Kosovo en een tweede keer vier à vijf dagen later, waarbij haar echtgenoot steeds aanwezig zou zijn geweest, en dat zij het eerste incident aan de politie heeft gemeld en voor het tweede beroep heeft gedaan op een Romavertegenwoordiger (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2010, p. 6-10). De vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot omtrent een dergelijk essentieel gegeven dat de kern van hun asielrelaas uitmaakt, de bende zou er immers mee bedreigd hebben één van hen te vermoorden, zulke uiteenlopende verklaringen afleggen – ze spreken elkaar niet alleen tegen wat het aantal bezoeken aan huis van de gewelddadige bende betreft, maar ook wat de bescherming betreft die men nadien al dan niet zou hebben trachten te bekomen bij de politie en een Romavertegenwoordiger – ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

3.5. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster ook maar niet enig begin van bewijs voorlegt van de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten. Verzoekster legt geen enkel stuk neer dat haar beweringen zou kunnen staven als zouden zij en de overige gezinsleden recentelijk thuis twee maal het bezoek hebben gekregen van een vierkoppige Albanese bende en als zou zij na het eerste incident aangifte hebben gedaan bij de politie van Janjevo die, zo beweert ze, hier

niets mee gedaan zou hebben en na het tweede incident de hulp hebben ingeroepen van een lokale Romavertegenwoordiger. Ook haar verklaring als zou zij enkele jaren geleden bij KFOR in Janjevo aangifte hebben gedaan van het feit dat ze het slachtoffer was geworden van een verkrachting door enkele Albanezen, weet verzoekster met geen enkel objectief gegeven te staven. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas verder op de helling.

3.6. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift, waarin naar allerlei algemene rapporten wordt verwezen, louter en alleen in op hetgeen de commissaris-generaal heeft opgemerkt omtrent de veiligheidssituatie van en beschermingsmogelijkheden voor de minderheidsgroepen in Kosovo in het algemeen. In zoverre verzoekster gewag maakt van systematisch geweld tegen Roma in Kosovo, van geweld en discriminatie tegen kinderen op school en van gebrek aan bescherming door de bevoegde overheden en zij in dit verband verwijst naar het "World Report 2009" van Human Rights Watch, naar een rapport van maart 2008 van de US Department of State, naar een rapport van november 2007 van de Minority Rights Group International en naar het "Algemeen ambtsbericht Kosovo" van december 2006 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, dient er vooreerst op te worden gewezen dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat men een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de rapporten waarnaar zij verwijst en die in het beste geval twee jaar oud zijn, op heden nog actueel kunnen worden genoemd. De passages die verzoekster eruit citeert betreffen bovendien ruime opvattingen over de algemene situatie voor de minderheidsgroepen in Kosovo en de aldaar aanwezige autoriteiten. De door verzoekster aangebrachte informatie is dan ook niet bij machte de meer actuele, objectieve, ruim gedocumenteerde en zeer gedetailleerde informatie te weerleggen die aan het administratief dossier is gevoegd (stuk 14, Landeninformatie), waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en waaruit onder meer blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van deze minderheidsgroepen in Kosovo in het algemeen en in de gemeente Lipjan, waartoe ook het stadje Janjevo behoort, waarvan verzoekster afkomstig is, in het bijzonder objectief verbeterd zijn en als stabiel en kalm kunnen worden omschreven, dat in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld of zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij deze gemeenschappen betrokken waren, dat ook in de gemeente Lipjan de algemene veiligheidssituatie van de Roma, Ashkali en de Egyptenaren bevredigend is, dat er in deze gemeente de laatste jaren geen gevallen van fysiek geweld meer hebben plaatsgevonden tussen etnische groepen, dat de Roma en Ashkali er goed geïntegreerd zijn in de maatschappij en beide gemeenschappen er aanwezig zijn in het publieke leven (onderwijs, politie, administratie, enz.), dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder Kosovo Police (KP), European Union Rule of Law Mission (EULEX) en Kosovo Force (KFOR), aan de minderheden wordt geboden als toereikend wordt beoordeeld, dat de Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie in wie zij vertrouwen hebben en klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld, dat er geen grote klachten zijn over justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken, dat ook in de regio Lipjan de minderheidsgroepen een goed vertrouwen hebben in de politie, waar zij in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen, dat interetnische geweld-incidenten op heel wat aandacht kunnen rekenen van de lokale en internationale autoriteiten in Kosovo en de pers en mensenrechtenorganisatie hierover berichten/rapporteren, en dat de Roma uit Lipjan met eventuele problemen steeds terecht kunnen bij diverse vertegenwoordigers van hun gemeenschap (stuk 14, Landeninformatie). Uit de informatie blijkt dus zeer duidelijk dat er in Kosovo, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, actueel geen sprake meer is van systematisch/voortdurend etnisch geïnspireerd geweld tegen Roma en dat de minderheidsgroepen er op afdoende bescherming kunnen rekenen vanwege de lokale en de internationale autoriteiten.

3.7. In het licht van voormelde informatie en gelet op het gebrek aan enig begin van bewijs en de tegenstrijdigheden in de verklaringen, kan er niet het minste geloof worden gehecht aan verzoeksters asielaanvraag.

3.8. Verzoekster vraagt in fine van haar verzoekschrift om subsidiaire bescherming. Zij verwijst hiervoor naar hetgeen ze (eerder) heeft uiteengezet omtrent de vluchtelingenstatus en citeert deels een rapport van het UNHCR van 2006, getiteld *"UNHCR's position on the continued international protection needs of*

individuals from Kosovo". Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas, kan zij zich echter niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Ten overvloede merkt de Raad op dat het door verzoekster gedeeltelijk geciteerde rapport van UNHCR van 2006 reeds achterhaald is door een ander rapport van UNHCR van 9 november 2009, getiteld "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*". Waar, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, in het rapport van 2006 nog duidelijk werd benadrukt dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico voor vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, worden in het recentere rapport van 2009 richtlijnen geformuleerd die UNHCR wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden en wordt benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van Roma, Ashkali en Egyptenaren, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, zoals dit thans voor verzoekster het geval is. Laatstgenoemde brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN